

ค.ป.ท.

สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย
การประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย(ค.ป.ท.)

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย
เรื่อง แนวปฏิบัติที่ดีในการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับ
การประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย
พ.ศ. ๒๕๖๘

ตามที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยได้ออกประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๖๖ โดยให้มีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๖ นั้น

เพื่อให้บริษัทมีมาตรฐานขั้นต่ำที่ต้องดำเนินการในการทำกิจกรรมด้านการประกันภัยต่อ และมีการบริหารการประกันภัยต่อและการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยต่อที่ดี มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน รวมทั้งบรรลุวัตถุประสงค์ตามกรอบการบริหารการประกันภัยต่อ

อาศัยความในข้อ ๕ แห่งประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๖๖ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย จึงออกแนวปฏิบัติที่ดีในการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย ตามที่แนบท้ายประกาศนี้

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

(นายชูฉัตร ประมูลผล)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริม
การประกอบธุรกิจประกันภัย(คปภ.)
Office of Insurance Commission

แนวปฏิบัติที่ดีในการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับ
การประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย

ที่มาและหลักการ

การประกันภัยต่อเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการบริหารความเสี่ยงของบริษัทประกันวินาศภัย (เรียกว่า “บริษัท”) ในด้านการกระจายความเสี่ยงภัย ลดความเสี่ยงภัย และลดความผันผวนทางการเงินอันเนื่องมาจากการรับประกันภัย นอกจากนี้ การประกันภัยต่อยังมีบทบาทที่สำคัญในการเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการรับประกันภัย (Capacity) ความเพียงพอของเงินกองทุน รวมถึงการพึ่งพาความชำนาญและข้อมูลที่เป็นประโยชน์จากผู้รับประกันภัยต่อ ตลอดจนช่วยให้สามารถรับมือกับเหตุการณ์พิบัติภัยต่าง ๆ ได้ อย่างไรก็ตาม การประกันภัยต่อมิได้ปลดภาระความรับผิดชอบของบริษัทที่มีต่อผู้เอาประกันภัยได้ โดยบริษัทยังคงมีภาระผูกพันที่จะต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนทั้งหมดภายใต้เงื่อนไขความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยกับผู้เอาประกันภัย

การประกันภัยต่ออาจก่อให้เกิดความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญด้านอื่น ๆ แก่บริษัทได้ เช่น ความเสี่ยงด้านเครดิต ความเสี่ยงด้านการกระจุกตัว ความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางการเงินของบริษัทได้ ดังนั้น บริษัทจึงควรพิจารณาการจัดทำการประกันภัยต่ออย่างรอบคอบและเหมาะสมกับบริบทการดำเนินธุรกิจของบริษัท เพื่อให้มั่นใจว่าบริษัทมีการป้องกันความเสี่ยงอย่างเหมาะสมและสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างยั่งยืน

นอกจากนี้ การกำกับการบริหารความเสี่ยงแบบองค์รวมและการประเมินความเสี่ยงและความมั่นคงทางการเงินของบริษัทประกันวินาศภัย กำหนดให้บริษัทต้องจัดให้มีการบริหารความเสี่ยงแบบองค์รวม (Enterprise Risk Management : ERM) และการประเมินความเสี่ยงและความมั่นคงทางการเงินของบริษัท (Own Risk and Solvency Assessment : ORSA) โดยบริษัทต้องจัดทำนโยบายการบริหารความเสี่ยง ซึ่งครอบคลุมกิจกรรมประกันภัยต่อ ซึ่งเป็นในกิจกรรมที่สำคัญของบริษัทประกันวินาศภัย

แนวปฏิบัติที่ดีในการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย จึงได้ถูกจัดทำขึ้น เพื่อกำหนดสิ่งที่คาดหวังขั้นต่ำที่บริษัทต้องดำเนินการในการทำกิจกรรมด้านการประกันภัยต่อ เพื่อให้บริษัทมีการบริหารการประกันภัยต่อและการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยต่อที่ดี มีการปฏิบัติอย่างรอบคอบและครอบคลุมตามประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๖๖ ซึ่งต่อไปในแนวปฏิบัตินี้จะเรียกว่า “ประกาศ”

วัตถุประสงค์ของแนวปฏิบัติ

๑. เพื่อให้บริษัทประกันวินาศภัยมีแนวทางที่ดีในการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยต่อ สามารถใช้การประกันภัยต่อเป็นเครื่องมือในการบริหารความเสี่ยงได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

๒. เพื่อให้บริษัทประกันวินาศภัยจัดทำกรอบการบริหารประกันภัยต่อที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารความเสี่ยงแบบองค์รวม (Enterprise Risk Management : ERM)

๓. เพื่อให้คณะกรรมการบริษัท ผู้บริหาร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง รับผิดชอบและกำกับดูแลกิจกรรมด้านการประกันภัยต่อ ให้เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๖๖

หมวด ๑ ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยต่อ

บริษัทต้องจัดให้มีการควบคุมความเสี่ยงที่มีการเกี่ยวข้องกับการทำประกันภัยต่อ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามกรอบการบริหารการประกันภัยต่อตามข้อ ๑๖ ของประกาศ ซึ่งการประกันภัยต่ออาจก่อให้เกิดความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญด้านอื่น ๆ แก่บริษัทได้ เช่น

๑.๑ ความเสี่ยงด้านเครดิต หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากโอกาสที่คู่สัญญาประกันภัยต่อ (counterparty) ของบริษัทไม่สามารถปฏิบัติตามข้อตกลงหรือภาระผูกพันที่ระบุไว้ในสัญญาได้ เช่น กรณีที่บริษัทไม่ได้รับชำระหนี้คืนหรือได้เพียงบางส่วน รวมถึงโอกาสที่คู่สัญญาจะถูกปรับลดอันดับความเสี่ยงด้านเครดิต เป็นต้น

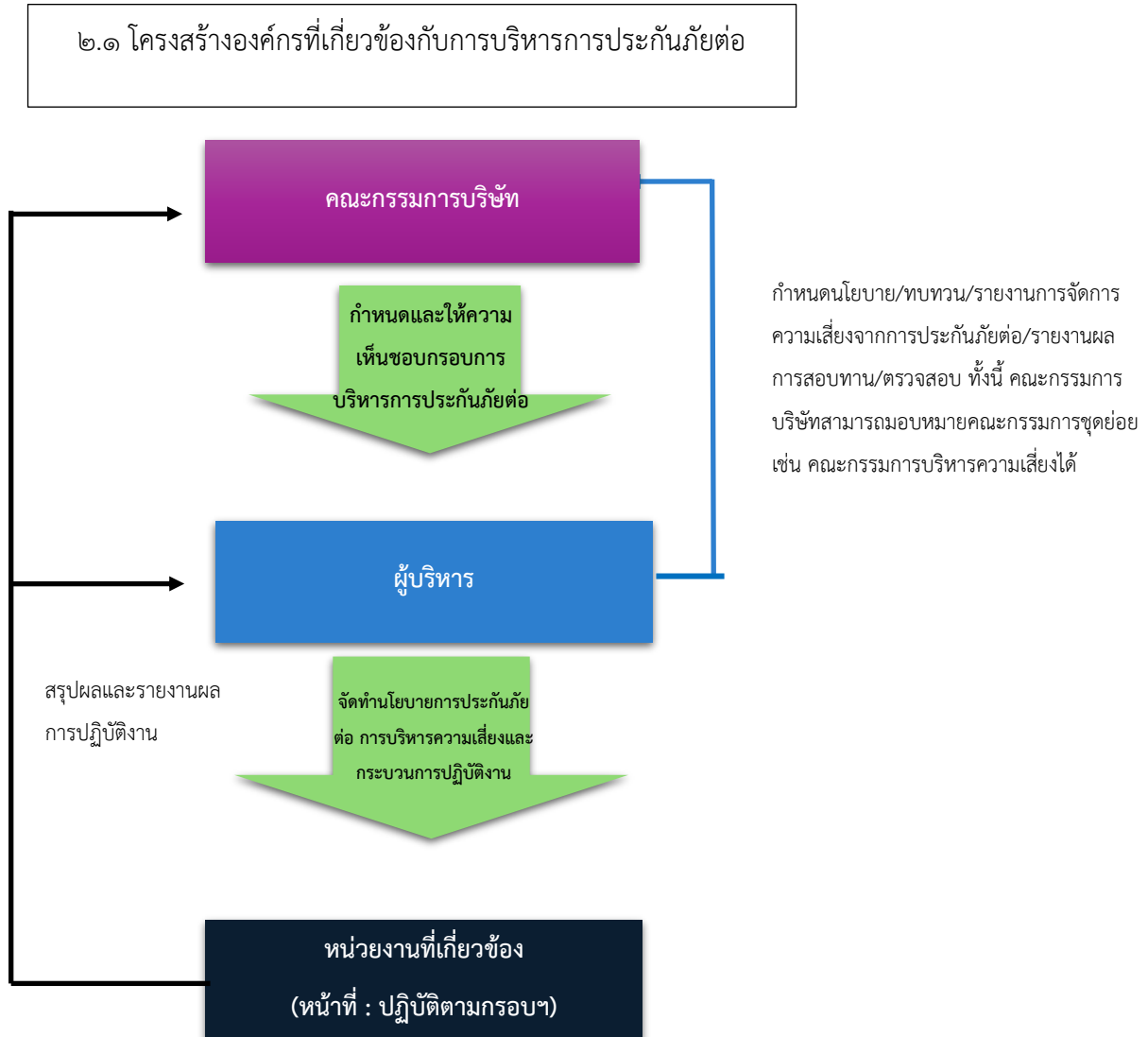
๑.๒ ความเสี่ยงด้านการกระจุกตัว หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากการที่บริษัทอาจพึ่งพาการเอาประกันภัยต่อกับผู้รับประกันภัยต่อรายหนึ่งรายใดมากเกินไป ซึ่งหากเกิดความเสียหายต่อผู้รับประกันภัยต่อรายใด หรือเกิดสินไหมทดแทนที่เรียกคืนจากการเอาประกันภัยต่อเป็นจำนวนมาก เช่น กรณีเกิดเหตุมหันตภัย เป็นต้น จะส่งผลกระทบต่อฐานะทางการเงินและความสามารถในการดำเนินงานของบริษัทอย่างมีนัยสำคัญ

๑.๓ ความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ หมายถึง ความเสี่ยงที่จะเกิดความเสียหายอันเนื่องมาจากความไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ของเอกสารสัญญาประกันภัยต่อและเอกสารที่เกี่ยวข้อง การขาดการกำกับดูแลกิจการที่ดี ขาดธรรมาภิบาลในองค์กร หรือขาดการควบคุมที่ดีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการปฏิบัติงานภายใน บุคลากร ระบบงาน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ความปลอดภัยของข้อมูล หรือเหตุการณ์ภายนอก

๑.๔ ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากความเหลื่อมล้ำของระยะเวลาในการสำรองจ่ายสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัย และการได้รับชำระคืนสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยต่อ

๑.๕ ความเสี่ยงอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น ความเสี่ยงจากการประกันภัยอาจเกิดขึ้นจากการทำประกันภัยต่อไม่เพียงพอ หรือความเสี่ยงที่เกิดขึ้นใหม่หลังจากการทำประกันภัยต่อ ส่งผลให้บริษัทต้องรับความเสี่ยงมากกว่าที่คาดไว้และอาจมีผลกระทบต่อเงินกองทุนของบริษัท เป็นต้น

หมวด ๒ รายงานกรอบการบริหารการประกันภัยต่อ ตามข้อ ๑๙ ของประกาศ ซึ่งต้องนำส่งให้สำนักงาน คปภ.

๒.๒ นโยบายประกันภัยต่อ ตามข้อ ๑๐ (๒) และ ๑๙ (๓) ของประกาศ มีแนวทางอย่างน้อย ดังต่อไปนี้

๒.๒.๑ ให้บริษัทระบุปัจจัยสำคัญในการกำหนดนโยบายการประกันภัยต่อ พร้อมแสดงข้อมูลและเหตุผลประกอบในกรอบการบริหารการประกันภัยต่อ โดยควรพิจารณาปัจจัยขั้นต่ำจากความซับซ้อนของภัย ความสามารถในการทำกำไร ต้นทุนของการประกันภัยต่อ ฐานะเงินกองทุน นโยบายการลงทุนและการบริหารความเสี่ยงของบริษัท และแผนธุรกิจของบริษัท เป็นต้น

๒.๒.๒ ให้บริษัทระบุความเสียหายที่ยอมรับได้ (Risk Appetite) ระดับความเสี่ยงสูงสุดที่ยอมรับได้ (Risk Tolerance) และขีดจำกัดในการรับเสี่ยงภัยไว้เอง (Retention Limits) ในกรอบการบริหารการประกันภัยต่อ พร้อมทั้งอธิบายวิธีการที่ใช้กำหนด รวมถึงปัจจัยสำคัญในการพิจารณาระดับของการโอนความเสี่ยงที่เหมาะสมและบริหาร

ความเสี่ยงอย่างสอดคล้องกับความเสี่ยงด้านต่างๆ เช่น แผนธุรกิจ แผนการพิจารณารับประกันภัยตามประเภทผลิตภัณฑ์ ประเภทอุตสาหกรรม และภูมิศาสตร์ ฐานะเงินกองทุน ความเสี่ยงของกลุ่มธุรกิจ ต้นทุนการรับประกันภัยต่อ นโยบายการลงทุนและนโยบายการบริหารความเสี่ยงโดยรวม และความสามารถในการจ่ายเงินสินไหมทดแทนขนาดใหญ่ เป็นต้น รวมถึงระบุความถี่ในการทบทวนค่าของปัจจัยต่าง ๆ ข้างต้น (Parameters)

การกำหนดขีดจำกัดในการรับประกันภัยไว้เอง เป็นงานที่สำคัญสำหรับบริษัท โดยเฉพาะสำหรับประเภทการรับประกันภัยที่มีช่วงของจำนวนเงินความคุ้มครองกว้าง (Wide Range of Sum Insured) และมีความเสี่ยงสะสมสูง บริษัทควรกำหนด Retention Limits สำหรับแต่ละประเภทการรับประกันภัยและสำหรับหมวดหมู่ของความเสียหายในแต่ละประเภทการรับประกันภัย เช่น ควรกำหนดขีดจำกัดในการรับประกันภัยไว้เองแยกแยะระหว่างการรับประกันภัยรถภาคสมัครใจและการรับประกันภัยรถภาคบังคับ และสำหรับการรับประกันภัยรถภาคสมัครใจก็ควรแยกแยะระหว่างรถทั่วไปกับรถยนต์ไฟฟ้า (EV) ด้วย

ทั้งนี้ การกำหนดขีดจำกัดในการรับประกันภัยไว้เอง (Retention Limits) บริษัทต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑ (๒) ซึ่งระบุว่า ห้ามมิให้บริษัทกระทำการรับประกันวินาศภัยเกินกว่าจำนวนดังต่อไปนี้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียน

(ก) รับประกันอัคคีภัยรายเดี่ยวหรือหลายรายรวมกัน เพื่อวินาศภัยอันเดียวกันภายในเขตที่นายทะเบียนกำหนด ทั้งนี้ โดยมีจำนวนเงินเอาประกันภัยเกินกว่าร้อยละสิบของเงินกองทุน

(ข) รับประกันวินาศภัยยานพาหนะทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ และบุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในยานพาหนะนั้น และการประกันภัยค่าจูนเพื่อวินาศภัยอันเดียวกัน ทั้งนี้ โดยมีจำนวนเงินเอาประกันภัยแต่ละยานพาหนะเกินกว่าร้อยละสิบของเงินกองทุน

(ค) รับประกันวินาศภัยอื่นนอกจาก (ก) หรือ (ข) โดยมีจำนวนเงินเอาประกันภัยรายหนึ่งเกินกว่าร้อยละสิบของเงินกองทุน

ในกรณีที่มีการประกันต่อซึ่งวินาศภัยตาม (ก) (ข) หรือ (ค) โดยมีผลบังคับพร้อมกับการรับประกันวินาศภัยมิให้นำจำนวนเงินที่เอาประกันภัยต่อเข้าอยู่ในจำนวนที่กำหนดตาม (ก) (ข) หรือ (ค)

นอกจากนี้ บริษัทควรมีกระบวนการติดตามการรับประกันภัยไว้เองให้ไม่เกินกว่าขีดจำกัดที่บริษัทกำหนด และตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑ (๒) ข้างต้น

๒.๒.๓ ให้บริษัทระบุแนวทางการจัดทำสัญญาประกันภัยต่อและแผนการประกันภัยต่อ

บริษัทต้องจัดทำแนวทางการจัดทำสัญญาประกันภัยต่อและแผนการประกันภัยต่อ และให้แสดงในกรอบการบริหารการประกันภัยต่อ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

(๑) ให้บริษัทระบุผลการวิเคราะห์ภาพรวมผลการดำเนินงานการจัดทำสัญญาประกันภัยต่อในปีที่ผ่านมา เพื่อใช้ประกอบการจัดทำแผนการประกันภัยต่อ โดยต้องแสดงผลการดำเนินงานของสัญญาประกันภัย เช่น เบี้ยประกันภัยต่อ ค่าสินไหมทดแทน เป็นต้น และผลการวิเคราะห์ความเพียงพอ เหมาะสม และความสอดคล้องของสัญญาประกันภัยต่อกับกรอบการบริหารการประกันภัยต่อในปีนั้น

(๒) ให้บริษัทประเมินความเสียหายสูงสุดที่อาจเกิดขึ้นได้ (Probable Maximum Loss: PML) ณ ระดับความเชื่อมั่นเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๙๙.๕ เป็นอย่างน้อย โดยแสดงข้อมูลที่ใช้ ผลการประเมินดังตารางต่อไปนี้ พร้อมอธิบายรายละเอียด และนำผลการประเมินไปใช้ในการจัดทำแผนการประกันภัยต่อ

หน่วย : บาท

ประเภทการรับประกันภัย (Line of Business)	PML (หน่วย: บาท)								ทั้งหมด	หมายเหตุ
	ภัยที่ 1	ภัยที่ 2	ภัยที่ 3	ภัยที่ 4	ภัยที่ 5	ภัยที่ 6	ภัยที่ 7	ภัยที่ 8		
ผลการประเมิน PML ทั้งหมดของบริษัท										

(๓) ให้บริษัทกำหนดระดับการรับเสี่ยงภัยไว้เองสูงสุดต่อเหตุการณ์ (Maximum Event Retention: MER) และแสดงข้อมูลที่ใช้ในการคำนวณ โดยนำข้อมูลดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อยใช้ในการคำนวณ

(๓.๑) โครงสร้างความเสี่ยงโดยรวม (Risk Profile)

(๓.๒) ระดับความเสี่ยงสูงสุดที่ยอมรับได้ (Risk Tolerance)

(๓.๓) สถิติค่าสินไหมทดแทนในอดีต

(๓.๔) เงินทุน

(๓.๕) ความสามารถในการชำระหนี้ในปัจจุบันและอนาคต

(๓.๖) ประเภทการรับประกันภัย

(๓.๗) พื้นที่ในการดำเนินธุรกิจ/พื้นที่ในการรับประกันภัย

ทั้งนี้ ให้แสดงวิธีการคำนวณ พร้อมอธิบายรายละเอียด และตัวเลขตามประเภทการรับประกันภัย (Line of Business) และ/หรือ ประเภทภัย รวมถึงการนำผลการประเมินไปใช้ในการจัดทำแผนการประกันภัยต่อ

(๔) ให้บริษัทจัดทำกระบวนการแก้ไขให้กลับสู่ MER สำหรับกรณีที่บริษัทรับความเสี่ยงภัยไว้เองต่อเหตุการณ์เกินกว่า MER ที่กำหนดไว้

(๕) ให้บริษัทวิเคราะห์การกระจุกตัวของความเสี่ยงภัย (Risk Accumulation) ตามประเภทการรับประกันภัย และ/หรือ พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ และ/หรือ ประเภทอุตสาหกรรม ที่บริษัทรับประกันภัย และนำผลการวิเคราะห์ไปใช้ในการจัดทำแผนการประกันภัยต่อ

(๖) ให้บริษัทจัดทำแผนการประกันภัยต่อ (Reinsurance Program) และแผนการประกันภัยต่อสำหรับมหันตภัย (Catastrophe) (ถ้ามี) โดยแสดงข้อมูลดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

(๖.๑) ประเภทของสัญญาประกันภัยต่อ

(๖.๒) ความคุ้มครอง

(๖.๓) ผู้รับประกันภัยต่อ

(๖.๔) สัดส่วนการรับประกันภัยต่อ

ซึ่งควรมีความสอดคล้องกับนโยบายประกันภัยต่อ และรับความเสี่ยงภัยไว้เองต่อเหตุการณ์ไม่เกินกว่า MER ที่บริษัทกำหนดไว้

(๗) หากมีการรับประกันภัยต่อ (Inward Reinsurance) ให้บริษัทจัดทำหลักเกณฑ์การพิจารณารับประกันภัยต่อ โดยแยกออกเป็นการรับประกันภัยต่อตามสัญญา (Inward Treaty) และการรับประกันภัยต่อเฉพาะราย (Inward Facultative) รวมถึงการกำหนดสัดส่วนการรับประกันภัยต่อ (Assumed Reinsurance)

(๘) ในการพิจารณาคัดเลือกผู้รับประกันภัยต่อ บริษัทต้องจัดให้มีกระบวนการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

(๘.๑) ให้บริษัทจัดทำหลักเกณฑ์การคัดเลือกผู้รับประกันภัยต่อ แยกออกเป็นผู้รับประกันภัยต่อในประเทศและผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประกาศ คปภ. ว่าด้วยการประกันภัยต่อ โดยควรคำนึงถึงปัจจัยสำคัญ ดังต่อไปนี้

ด้านกฎหมาย ได้แก่ หากเป็นผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศ บริษัทควรพิจารณาข้อกำหนดและกรอบการกำกับดูแลผู้รับประกันภัยต่อในประเทศนั้น ๆ โดยพิจารณาว่าผู้รับประกันภัยต่อรายนั้นถูกจัดตั้งอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และได้รับอนุญาตให้ดำเนินธุรกิจประกันภัยต่อในต่างประเทศ โดยอยู่ภายใต้กฎระเบียบและการกำกับดูแลของหน่วยงานกำกับดูแล รวมทั้งไม่เคยต้องโทษตามกฎหมายที่อาจส่งผลกระทบต่อฐานะ หรือความน่าเชื่อถือของผู้รับประกันภัยต่อ

ด้านความมั่นคงทางการเงิน ได้แก่ ระดับความเสี่ยงด้านเครดิตของผู้รับประกันภัยต่อ โดยพิจารณาเกณฑ์ขั้นต่ำจากอันดับความน่าเชื่อถือขั้นต่ำที่บริษัทยอมรับได้ ฐานะการเงิน เช่น ขนาดและประเภทของสินทรัพย์ รายได้จากเบี้ยประกันภัยต่อ ส่วนต่างระหว่างสินทรัพย์กับหนี้สิน สำรองประกันภัยและแนวทางการประเมินสำรองประกันภัย ข้อมูลสถิติการจ่ายค่าสินไหมทดแทนในอดีต แหล่งเงินทุน เป็นต้น

ด้านความรู้ความเชี่ยวชาญ และการบริหารจัดการ ได้แก่ ความรู้ความเชี่ยวชาญของผู้รับประกันภัยต่อ เช่น การพิจารณาชื่อเสียงและความสามารถของผู้บริหาร โดยเป็นผู้มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ขั้นต่ำมีความรู้ และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง มีบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เช่น มีเจ้าหน้าที่รับประกันภัย (Underwriter) ที่มีความรู้ และประสบการณ์ รวมถึงต้องมีการกำกับดูแลกิจการที่ดี เป็นต้น

ด้านพฤติกรรมทางการตลาด ได้แก่ ปริมาณการทำธุรกิจกับบริษัทอื่น การจ่ายค่าสินไหมทดแทนในอดีตและปัจจุบัน รวมถึงระยะเวลาการจ่ายเงิน แนวทางการจ่ายค่าสินไหมทดแทนที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต การสนับสนุนและความช่วยเหลือทางเทคนิค และการทำประกันภัยต่อช่วง เป็นต้น ทั้งนี้ ต้องไม่เคยถูกดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางการตลาดในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา

ด้านสภาพแวดล้อมของประเทศที่ผู้รับประกันภัยต่อตั้งอยู่ ได้แก่ เสถียรภาพทางการเมืองและอัตราแลกเปลี่ยน การไม่มีข้อจำกัดเรื่องการเคลื่อนย้ายเงินทุนหรือการโอนชำระค่าสินไหมทดแทน เป็นต้น

(๘.๒) ให้บริษัทมีเครื่องมือเพื่อลดความเสี่ยงด้านเครดิต เช่น การกำหนดให้มีการวางหลักทรัพย์ประกันของผู้รับประกันภัยต่อ หรือเงินถือไว้จากการรับประกันภัยต่อ การกำหนดเงื่อนไขในการเปลี่ยนแปลงหรือการยกเลิกสัญญากับผู้รับประกันภัยต่อในกรณีที่ผู้รับประกันภัยต่อถูกปรับลดอันดับความน่าเชื่อถือ เป็นต้น

(๘.๓) ให้บริษัทจัดให้มีการทำประกันภัยต่อโดยยึดหลักการให้มีการกระจายความเสี่ยง และกำหนดค่าความเสี่ยงรวมสูงสุด (Maximum Aggregate Exposure) ต่อผู้รับประกันภัยต่อรายใดรายหนึ่งหรือกลุ่มผู้รับประกันภัยต่อ โดยพิจารณาถึงลักษณะ ขนาด และความมั่นคงของผู้รับประกันภัยต่อที่เกี่ยวข้อง และพิจารณาสัดส่วนการรับประกันภัยต่อของผู้รับประกันภัยต่อที่เป็นผู้นำ (Leading Reinsurer) ในแต่ละสัญญาประกันภัยต่อ ให้มีความเหมาะสมกับขนาดของภัยที่เอาประกันภัยต่อ ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประกาศ คปภ. ว่าด้วยการรับประกันภัยต่อ หรือประกาศอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๘.๔) กรณีการทำธุรกรรมประกันภัยต่อภายในกลุ่มธุรกิจ ให้บริษัทมีนโยบายในการเจรจาต่อรองเกี่ยวกับสัญญาประกันภัยต่อที่ทำภายในกลุ่มธุรกิจเดียวกัน เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามหลักการ Arm's Length และเพื่อลดความขัดแย้งทางผลประโยชน์ (Conflict of Interest) ที่อาจเกิดขึ้น โดยพิจารณาปัจจัย เช่น ราคา รายละเอียดของสัญญาประกันภัยต่อ และเงินกองทุนที่สามารถนำมาใช้ได้ทั้งหมด (TCA) ของบริษัท โดยผู้บริหารควรพิจารณาผลประโยชน์สูงสุดของบริษัทมากกว่าผลประโยชน์ของกลุ่มธุรกิจ และความสามารถในการจ่ายคืนของผู้รับประกันภัยต่อ เช่น ความคุ้มค่าในการทำประกันภัยต่อกับบริษัทภายในกลุ่มธุรกิจเดียวกัน เปรียบเทียบกับการทำประกันภัยต่ออื่น ๆ นอกจากนี้ ให้บริษัทแสดงแนวทางในการกำกับดูแลความเสี่ยงจากการกระจุกตัวจากการรับประกันภัยต่อจากกลุ่มธุรกิจ ที่อาจนำมาซึ่งความเสี่ยงภายในกลุ่มธุรกิจ (Group Risk) และอาจลุกลามเป็นความเสี่ยงเชิงระบบ (Systemic Risks)

(๘) หากมีการใช้บริการนายหน้าประกันภัยต่อ ให้บริษัทจัดทำหลักเกณฑ์การคัดเลือกนายหน้าประกันภัยต่อ โดยคำนึงถึงประสบการณ์ ความเชี่ยวชาญ การให้บริการ บทบาทหน้าที่ของนายหน้าประกันภัยต่อ และเงื่อนไขสัญญากับนายหน้าประกันภัยต่อ การป้องกันความขัดแย้งทางผลประโยชน์ (Conflict of Interest) ที่อาจเกิดขึ้น เป็นอย่างน้อย ทั้งนี้ การยืนยันยอดเบี้ยประกันภัยและค่าสินไหมทดแทนระหว่างบริษัทกับบริษัทประกันภัยต่อ บริษัทควรมีกระบวนการติดตาม ควบคุม และตรวจสอบนายหน้าประกันภัยต่ออย่างเคร่งครัด

๒.๓ การติดตามผล ตรวจสอบ และการทบทวนการบริหารการประกันภัยต่อ

๒.๓.๑ ให้บริษัทจัดให้มีระบบการควบคุมภายใน ในการติดตามการปฏิบัติตามกรอบการบริหารการประกันภัยต่อ และพิจารณาผลการดำเนินงานของแผนการประกันภัยต่อเป็นระยะ ๆ อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง โดยให้มีแนวทางดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

(๑) ให้บริษัทจัดให้มีกระบวนการในการติดตามอันดับความน่าเชื่อถือ ฐานะทางการเงิน ความเพียงพอของเงินกองทุนของผู้รับประกันภัยต่อ และความสามารถในการปฏิบัติตามภาระผูกพันให้เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ รวมถึงข้อมูลอื่น ๆ เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ หรือข่าวประชาสัมพันธ์ โดยต้องกระทำอย่างต่อเนื่องอย่างน้อยไตรมาสละครั้ง แม้กระทั่งเมื่อสัญญาประกันภัยต่อสิ้นสุดแล้ว เพื่อให้บริษัทสามารถประเมินแนวโน้มการได้รับเงินคืนจากการประกันภัยต่อได้ และเพื่อวางแผนวางรองรับกรณีบริษัทประกันภัยต่อถูกลดอันดับความน่าเชื่อถือ หรือมีฐานะการเงินซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อบริษัทได้ รวมทั้งตรวจสอบว่า ผู้รับประกันภัยต่อยังคงมีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์การคัดเลือกที่กำหนดไว้ตามกรอบการบริหารการประกันภัยต่อ เมื่อมีการต่ออายุหรือเปลี่ยนแปลงสัญญา

(๒) ให้บริษัทจัดให้มีกระบวนการติดตาม ควบคุม และตรวจสอบการรับและจ่ายเงินของผู้รับประกันภัยต่อ นายหน้าประกันภัยต่อ หรืออื่น ๆ ที่บริษัทมอบหมายให้กระทำการแทน ทั้งนี้ บริษัทจะต้องปฏิบัติตามประกาศว่าด้วยการรับเงิน การจ่ายเงิน การตรวจสอบ และควบคุมภายใน เป็นอย่างน้อย

(๓) ให้บริษัทจัดให้มีกระบวนการตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการทำประกันภัยต่อ พร้อมทั้งกำหนดผู้มีอำนาจในการอนุมัติและจัดส่งข้อมูล ก่อนส่งให้กับผู้รับประกันภัยต่อ หรือ นายหน้าประกันภัยต่อ และตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของข้อมูลที่ได้รับจากผู้รับประกันภัยต่อ และ/หรือ นายหน้าประกันภัยต่อ

(๔) บริษัทควรทำการทดสอบภาวะวิกฤต (Stress Test) อย่างสม่ำเสมอ ในการประเมินความเสี่ยงด้านเครดิตของผู้รับประกันภัยต่อ โดยพิจารณาจากฐานะการเงินและประวัติการจ่ายค่าสินไหมทดแทนของผู้รับประกันภัยต่อ และความเสียด้านมหันตภัย เพื่อประเมินผลกระทบที่เกิดจากเหตุการณ์ภัยพิบัติ ต่อความมั่นคงทางการเงิน (Solvency) และสภาพคล่อง (Liquidity) ของบริษัท โดยนำผลการทดสอบไปวิเคราะห์ร่วมกับ MER และนำเสนอผลลัพธ์จากการทดสอบต่อคณะกรรมการบริษัท เพื่อให้คณะกรรมการบริษัทตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น รวมถึงจัดทำมาตรการป้องกัน และแผนฉุกเฉิน เพื่อรองรับสถานการณ์ดังกล่าว

๒.๓.๒ ให้ผู้บริหารให้ข้อเสนอแนะและข้อมูลที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อคณะกรรมการบริษัท เพื่อการพิจารณาอนุมัติและทบทวนกลยุทธ์และนโยบายสำคัญเกี่ยวกับการประกันภัยต่อซึ่งจะช่วยให้คณะกรรมการสามารถกำหนดวัตถุประสงค์ กลยุทธ์ และนโยบายที่เหมาะสมได้

๒.๓.๓ ให้คณะกรรมการบริษัทจัดให้มีการทบทวนกรอบการบริหารการประกันภัยต่อทุกปี ร่วมกับนโยบายบริหารความเสี่ยงโดยภาพรวม หรือเมื่อสภาพแวดล้อม หรือกลยุทธ์การรับประกันภัยของบริษัท หรือความมั่นคงของผู้รับประกันภัยต่อมีการเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากกรอบการบริหารการประกันภัยต่อเป็นส่วนหนึ่งของกรอบการบริหารความเสี่ยงของบริษัท ทั้งนี้ คณะกรรมการบริษัทอาจมอบให้คณะกรรมการชุดย่อยรับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงด้านการประกันภัยต่อของบริษัท เช่น คณะกรรมการบริหารความเสี่ยง เพื่อให้การดำเนินการดังกล่าวได้รับการจัดการและควบคุมอย่างรอบคอบและเป็นไปตามมาตรฐาน

โดยต้องนำส่งกรอบการบริหารการประกันภัยต่อที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริษัท พร้อมสำเนารายงานการประชุมของคณะกรรมการบริษัทที่กล่าวถึงการพิจารณาให้ความเห็นชอบกรอบการบริหารการประกันภัยต่อของบริษัท เป็นภาษาไทย มายังสำนักงาน คปภ. ทุกปี ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่รอบระยะเวลาสัญญาประกันภัยต่อตามสัญญา (Reinsurance Treaty) ที่เป็นรอบหลัก ซึ่งเป็นรอบที่มีเบี้ยประกันภัยต่อสูงสุดมีผลบังคับใช้ เช่น บริษัทมีสัญญาประกันภัยต่อตามสัญญา ๒ รอบ คือ วันที่ ๑ มกราคม และวันที่ ๑ เมษายน โดยมีรอบวันที่ ๑ มกราคม เป็นรอบที่ทำสัญญาประกันภัยต่อที่เป็นรอบหลัก บริษัทจะต้องนำส่งกรอบการบริหารการประกันภัยต่อมายังสำนักงาน คปภ. ภายในวันที่ ๓๑ มีนาคม เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

๑. Guideline: Sound Reinsurance Practices and Procedures จาก Office of the Superintendent of Financial Institutions Canada
๒. Prudential Standard GPS 230 Reinsurance Management จาก Australian Prudential Regulation Authority (APRA)
๓. Reinsurance Risk Management Guideline จาก Autorité des marchés financiers (AMF)
๔. Guideline on Reinsurance (GL17) จาก Insurance Authority (Hong Kong)
๕. Guidelines on Risk Management Practices for Insurance Business – Core Activities จาก Monetary Authority of Singapore (MAS)
๖. Guidelines on General Reinsurance Arrangements and Sound Practices จาก Labuan Financial Services Authority
๗. Corporate Governance Guidelines for Reinsurance Undertakings จาก Central Bank of Ireland
๘. PINS A3.10.3 Maximum event retention from Qatar Financial Centre Legislation จาก Qatar Financial Centre Regulatory Authority

คำถามที่พบบ่อย (FAQ)

๑. วัตถุประสงค์ของแนวปฏิบัติที่ดีในการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย มีความซ้ำซ้อนกับรอบการบริหารการประกันภัยต่อที่บริษัทต้องนำเสนอหรือไม่

คำตอบ: วัตถุประสงค์ของแนวปฏิบัตินี้เพื่อให้บริษัทประกันวินาศภัยมีแนวทางที่ดีในการควบคุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย และเป็นกำหนดสิ่งที่สำนักงาน คปภ. คาดหวัง ให้บริษัทแสดงรายละเอียดในรอบการบริหารการประกันภัยต่อที่บริษัทต้องนำเสนอตามประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๖๖

๒. อธิบายแนวทางการกำหนดขีดจำกัดความเสี่ยง (Retention Limit) สำหรับแต่ละประเภทการรับประกันภัย

คำตอบ: การกำหนดขีดจำกัดความเสี่ยง (Retention Limit) และสัดส่วนในการจัดทำประกันภัยต่อในแต่ละประเภทการรับประกันภัย ควรมีความแตกต่างกัน เนื่องจากมีลักษณะความคุ้มครอง ทุนประกันภัย และการระงับตัวของภัยที่แตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละบริษัท และต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งบริษัทอาจพิจารณาแบ่งกลุ่มภัยตามระดับความเสี่ยง และเก็บสถิติผลการดำเนินงานจากการรับประกันภัยในกลุ่มภัยต่าง ๆ เพื่อการพิจารณาเพิ่มหรือลดสัดส่วนการกำหนดขีดจำกัดความเสี่ยงต่อไป

ตัวอย่างการให้ข้อมูล Retention Limit

ประเภทประกันภัย	วงเงินคุ้มครองสูงสุด ต่อ Line of Business หรือต่อกรมธรรม์	Retention Limit ต่อ Line of Business หรือต่อกรมธรรม์	ปัจจัยที่พิจารณา
ประกันภัยรถยนต์	1 ล้านบาท	10% (100,000 บาท)	ประวัติการเคลม, ประเภทของรถยนต์
ประกันภัยทรัพย์สิน	100 ล้านบาท	5% (5 ล้านบาท)	ความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติ, การป้องกันความเสี่ยง
ประกันสุขภาพ	1 ล้านบาท/ปี	15% (150,000 บาท)	เขตานคำรักษาพยาบาล, สถิติการเคลม
ประกันภัยความรับผิด	50 ล้านบาท	2% (1 ล้านบาท)	อุตสาหกรรมของลูกค้า, ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง

๓. อธิบายวิธีการกรอกและตัวอย่างประเมินความเสียหายสูงสุดที่อาจเกิดขึ้นได้ (Probable Maximum Loss: PML) ณ ระดับความเชื่อมั่นเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๙๙.๕ เป็นอย่างน้อย ตามตาราง

หน่วย : บาท

ประเภทการรับประกันภัย (Line of Business)	PML (หน่วย: บาท)									ทั้งหมด	หมายเหตุ
	ภัยที่ 1	ภัยที่ 2	ภัยที่ 3	ภัยที่ 4	ภัยที่ 5	ภัยที่ 6	ภัยที่ 7	ภัยที่ 8			
ผลการประเมิน PML ทั้งหมดของบริษัท											

คำตอบ: ให้บริษัทประเมินความเสียหายสูงสุดที่อาจเกิดขึ้นได้ (Probable Maximum Loss: PML) ณ ระดับความเชื่อมั่นเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๙๙.๕ เป็นอย่างน้อย โดยแสดงข้อมูลที่ใช้ ผลการประเมินดังกล่าว พร้อมอธิบายรายละเอียด และนำผลการประเมินไปใช้ในการจัดทำแผนการประกันภัยต่อ โดยมีวิธีการกรอกตามตาราง ดังนี้

- **ประเภทการรับประกันภัย (Line of Business)** เช่น ประกันอัคคีภัย การประกันความเสี่ยงภัยทุกชนิด (IAR) การประกันวิศวกรรม เป็นต้น โดยเฉพาะประเภทการรับประกันภัยที่มีความสำคัญต่อฐานะการเงินของบริษัท

- **ประเภทภัย** เช่น ลมพายุ น้ำท่วม แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด สึนามิ ลูกเห็บ ฝนแล้ง ภัยศัตรูพืช อากาศหนาว และดินโคลนถล่ม เป็นต้น โดยเฉพาะประเภทภัยซึ่งส่งผลกระทบต่อฐานะการเงินของบริษัท

หากมีการประเมิน PML ในประเภทการรับประกันภัย (Line of Business) หลายประเภท หรือหลายภัยรวมกัน ให้ระบุรายละเอียดดังกล่าวในหมายเหตุ พร้อมระบุระดับความเชื่อมั่นที่ใช้ในการประเมิน

ตัวอย่างการกรอกข้อมูลตามตาราง:

เช่น บริษัทที่มีการประเมิน PML สำหรับการประกันความเสี่ยงภัยทุกชนิด (IAR) และประกันวิศวกรรมรวมกัน สำหรับภัยน้ำท่วม ให้กรอกตัวเลขรวมกันในตารางและระบุรายละเอียดในหมายเหตุ และบริษัทที่มีการประเมิน PML สำหรับการประกันอัคคีภัย สำหรับภัยน้ำท่วมและภัยลมพายุ ให้ระบุตัวเลขแยกกันตามตาราง

ประเภทการรับประกันภัย (Line of Business)	PML (หน่วย: บาท)			หมายเหตุ
	ภัยน้ำท่วม	ภัยลมพายุ	ทั้งหมด	
การประกันความเสี่ยงภัยทุกชนิด (IAR) และประกันวิศวกรรม	๕๐	-	๕๐	บริษัทประเมิน PML สำหรับการประกันความเสี่ยงภัยทุกชนิด (IAR) และประกันวิศวกรรม รวมกัน สำหรับภัยน้ำท่วม
การประกันอัคคีภัย	๔๐	๒๐	๖๐	
ผลการประเมิน PML ทั้งหมดของบริษัท			๑๑๐	

๔. อธิบายการกำหนดระดับการรับเสี่ยงภัยไว้เองสูงสุดต่อเหตุการณ์ Maximum Event Retention (MER) และยกตัวอย่างการจัดทำกระบวนการแก้ไขให้กลับสู่ MER

คำตอบ: ในการคำนวณกำหนดระดับการรับเสี่ยงภัยไว้เองสูงสุดต่อเหตุการณ์ (Maximum Event Retention: MER) หากบริษัทมีการใช้ Internal Model ในการคำนวณ หรือใช้ Model จากนายหน้าประกันภัยต่อ หรือผู้รับประกันภัยต่อ ให้อธิบายปัจจัยที่ใช้ในการคำนวณใน Model ดังกล่าว วิธีการคำนวณโดยสังเขป พร้อมทั้งแสดงรายละเอียดตัวเลข ตามประเภทการรับประกันภัย (Line of Business) และ/หรือ ประเภทภัย

สำหรับการจัดทำกระบวนการแก้ไขให้กลับสู่ MER บริษัทอาจจัดทำประกันภัยต่อเพิ่มเติมในรูปแบบ Excess of Loss เพื่อโอนความเสี่ยงที่เกิน MER บริษัทอาจทบทวนและปรับลดสัดส่วนการรับประกันภัยในพื้นที่หรือกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง เป็นต้น